

Prvá októbrová sobota a nedeľa už tradične patria Púti k milostivému obrazu Panny Márie v Obišovciach. V dňoch 4. – 5. 10. sa opäť stretli tisíce veriacich, ktorí prišli prosiť i ďakovať Panne Márii – patrónke východného Slovenska. Púť otvorila v sobotu popoludní modlitba Korunky Božieho milosrdenstva a Fatímská pobožnosť, nasledovaná otváracou svätou omšou, ktorú celebroval pomocný biskup Mons. Marek Forgáč. Vo svojom príhovore sa zameril na samotný svätý ruženec: „Chcel by som zdôrazniť tri roviny tejto našej drahej modlitby – ruženec ako jednotu, ruženec ako pokoj a ruženec ako zázrak. Ruženec už samotným tvarom – reťaz od kríža ku krížu – je symbolom jednoty. Keď sa ho modlíme, zjednocuje nás v národe, ale najmä v našich rodinách. Ruženec je aj modlitba za pokoj a modlitba v pokoji. Dnes si často ani neuvedomujeme, ako nás tento svet ženie. Ruženec si vyžaduje čas. Viac času na ruženec znamená zastaviť sa, uvažovať, meditovať. A napokon – ruženec ako zázrak. Tento rozmer nájdeme napríklad v samotnom počatí Panny Márie. Mnohí sme už zažili, že cez túto modlitbu prichádzajú zázraky. Ruženec nie je prívesok ani dekorácia, ale modlitba, ktorá prináša zázraky. Kto sa ho modlí, musí nevyhnutne veriť na zázraky. Nech nás táto modlitba zjednocuje, prináša pokoj a dáva nádej na zázračné riešenia.“ Po tejto

sv. omši nasledoval ďalší program modlitieb a sv. omši v sobotu večer a v nedeľu. Vyrcholením púte bola slávnostná svätá omša, ktorú celebroval hosť z Rakúska, biskup Āgidius Zsifkovics z Eisenstadtu. V homílii povzbudil pútnikov, aby sa nebáli temnoty života: „Aj keď Boha nevidíme, môžeme ho cítiť – ako dieťa cíti matku v tme.“ Na úvod sa biskup podelil so spomienkou z mladosti, keď počas jazdy vlakom videl dieťa hľadajúce svoju matku v tme tunela. Tento obraz prirovnal k viere, ktorá sa drží Márie aj v skúškach: „Keď vezmeme do ruky ruženec, cítime, že Mária je s nami a vedie nás k svetlu,“ zdôraznil. Vo svojej homílii vyzval k obráteniu od egoizmu, rozdelenia a vojny k pokoju. Prípomenuť, že egoizmus rozkladá rodiny a spoločnosť, rozdelenie plodí nenávisť a strach, a pokoj je úlohou všetkých – politikov, biskupov aj občanov. Biskup poukázal aj na význam modlitby, Eucharistie a nedele ako základov kresťanskej identity a povzbudil k obnoveniu spoločnej modlitby ruženca. Na záver pripomenul, že Cirkev je povoláná k štýlu „počúvania a služby“, čo je podľa neho pravý synodálny spôsob života. V závere svätej omše biskup Zsifkovics zablahožela arcibiskupovi Bernardovi Boberovi k jeho 75. narodeninám a odovzdal mu Martinský kríž diecézy Eisenstadt ako prejav vďaky a priateľstva. **Zdroj: tkkbs.sk**

12. október 2025
DVADSIATA ÔSMA NEDEĽA

Resp.: Pred očami pohanov vyjavil Pán svoju spásu.

Desať ľudí z rozličných národov spája jedná vec – malomocenstvo. V antickom svete to znamenalo byť odsúdený na život mimo svojej spoločnosti, rodiny, národa. Čiže pomalé zomieranie v bolesti a samote. Desať cudzincov si vytvorí svoj svet, svoju spoločnosť. Keď sa dopyčujú, že o Ježišovi konajúcom zázraky a uzdravenia, ich vnútro sa zapáli nádejou na návrat k tým svojim. Po stretnutí s Ježišom počas cesty do chrámu však len jeden z nich spozoruje na sebe uzdravenie. To ho vedie zmeniť svoju cestu. Ide najprv k Ježišovi, späť po ceste a vzdáva Mu vďaku.

Samozrejmosť?

Postoj tohto jediného je centrom príbehu. Cudzinec, ne-žid, samaritán neberie veci so samozrejmosťou. Skúsenosť, ktorú zažil nie je niečo obyčajné, ale unikátne. Zažil Boží dotyk uzdravenia a vzkriesenia. Jeho rozpadávajúce telo bolo oživené. Jeho pomalé zomieranie, odlúčenie od spoločnosti, bolo ukončené vzkriesením návratu do komunity. Samaritánov postoj vďaka poukazuje, že okrem vyššie spomenutého bol jediný z desiatich, ktorý chodil s očami otvorenými. Všimol si, že sa niečo udialo. Uvedomil si, kto je dôvodom danej zmeny. Oči jeho srdca boli naširoko otvorené. Jeho vnútro bolo citlivé, neostalo otupené chorobou

a neodvratným osudom pomalého bolestného zomierania. Dnes malomocenstvo nepredstavuje smrteľnú chorobu. Ale nákaza nevšímavosti a brania mnohých vecí ako samozrejmosť je stále realitou v našej ľudskej spoločnosti.

Prestali sme sa dívať okolo. Prestali sme si uvedomovať milosti, dary a požehnanie, ktoré máme. Vieme, čo má urobiť druhý, ale vieme čo mám urobiť ja? Chcem to vôbec vidieť a uvedomiť si to? Očakávame druhých, že budú konať veci automaticky, ako sme zvyknutý a berieme to ako samozrejmosť. Ale to nás oddiaľuje od života. Redukuje nás to len na vec, umenšuje na robota. Berieme život ako vec nalinajkovanú, presne zadefinovanú s povinnosťou len kráčať a spĺňať presne vopred dané roly.

Postoj samaritána však pozýva otvoriť aj oči duše a srdca. Vnímať život ako plný prekvapení, ktoré človeka chcú posúvať. Oni nám pomáhajú rásť. Vedú nás ako samaritána späť k nášmu tvorcovi a vykupiteľovi. Vedú nás k postoju vďaky. Centrom kresťanského života je Eucharistia – vďakyvzdanie. Nedeľná sv. omša sa tak stáva priestorom na vnímanie Boha v podnetoch, ktoré nám dal aj v uplynulom týždni. Je to priestor vďaky a reflexie ako niečoho, či niekoho, ktorý nie je úplne samozrejmosťou.

o. Ladislav